

Náleží notáři ve vlastní právní věci odměna podle advokátní sazby? Tuto otázku, která v poslední době opět častěji přichází na přetřes, řešil již Nejvyšší soud ve Vídni dvěma rozhodnutími a sice rozhodnutím ze dne 9. května 1906 č. 7620 (viz Právník, roč. 1906 str. 631), a rozhodnutím ze dne 11. února 1910 č. RH 16/8 (viz Právník, roč. 1910 str. 185).

Otázku zodpověděl záporně a k odůvodnění uvedl zejména: Podle ustanovení § 78 ex. r. — (v řešeném případě žádal notář o exekuci nuceným zřízením zástavního práva) — má být také v exekučním řízení, pokud v exekučním řádě není nic jiného nařízeno, užíváno všeobecných ustanovení civilního řádu soudního, a platí tedy stran náhrady nákladů ustanovení §§ 40 a násl. civ. ř. s. c. nákladech na rozepři.

V § 42 c. ř. s. se ustanovuje, že strana nemůže za svou osobní námluhu při stanovení procesních nákladů žádati náhrady.

Z toho vysvítá, že osoby, které nemají zapotřebí zastoupení advokátem (§ 28 c. ř. s.: »advokáti, notáři a osoby způsobilé k vykonávání soudcovského úřadu nepotřebují, když jsou v některém sporu stranami, zastoupení advokátem ani v první ani vyšší instanci«), nemohou za své namáhání ve vlastních právních věcech požadovati nějaké odměny.

Mezi takové osoby náleží dle § 28 c. ř. s. notáři, z čehož patrně, že nepřísluší jim ve vlastních právních věcech odměna dle advokátní sazby, nýbrž jen odměna za nutné náklady (§ 41 c. ř. s. a § 74 ex. ř.).

Čsl. nejvyšší soud neměl dosud příležitost, pokud jsem mohl zjistiti, tuto otázku řešiti, dlužno proto přihlídnouti k zákonným předpisům.

Odměny advokátů a notářů upraveny byly naposled dvěma vládními nařízeními, a to pro advokáty ze dne 3. května 1923 č. 95 Sb. z. a. n. a pro notáře ze dne 11. května 1923 č. 102 Sb. z. a. n.

Paragraf 16 prvního vládního nařízení, kterým se ustanovují sazby pro výkony advokátní, zní: »Ve vlastní věci má advokát proti odpůrci nárok na náhradu stejných poplatků jako advokát zmocněný.«

Druhé vládní nařízení, jednající o poplatcích notářů, však obdobného ustanovení nemá.

Z toho, jakož i ze znění výše uvedených rozhodnutí, usuzuji, že sazby advokátní nelze užiti obdobně na notáře, neboť i když citovaný § 16 byl vydán jen pro úkony advokátů a jich kancelářů a sazby užiti lze na práce notářů jen tehdy, když zastupují strany (tím míněna zástupčí činnost notářů, pokud jsou k ní oprávněni, a nikoliv i jejich intervence ve vlastních věcech). Ustanovení onoho paragrafu jeví se tudíž býti výjimkou učiněnou pro advokáty. — Nebýti tohoto speciálního ustanovení, vztahovaly by se sazby i při advokátech jen na jejich činnost jako právních zástupců, a právě proto, že zmíněný paragraf 16 nařizuje speciálně pouze ve příčině advokátů, že mohou i ve vlastních věcech žádati náhradu stejných poplatků jako advokát zmocněný, mám za to, že nemůže toto zvláštní ustanovení týkati se i vlastních právních věcí notářů.

Ministerstvo spravedlnosti zaslalo všem veřejnonotářským komorám na vědomí tento výnos: »Podle vl. nař. č. 363/1922 Sb. z. a. n. a nař. k § 31 zák. č. 142/20 (ve znění zák. č. 39/22 Sb. z. a. n.) jsou soudy povinny sděliti příslušnému zemskému úřadu pro péči o válečné poškozence každé úmrtí válečného poškozence, o němž zvěděly z úmrtího zápisu.

Tím, že nejsou úmrtí zápisů v tomto směru úplně a soud nemůže proto zmíněné povinnosti vyhověti, vznikají často značné přeplatky na počtech válečných poškozenců na úkor státní pokladny. Členové notářské komory buďte na to upozorněni, aby při sepisování úmrtí zápisů bylo k tomu přihlídnuto, zda zemřelý pobíral důchod jako válečný poškozenec.«

Valná hromada sboru notářského obvodu pražského konala se dne 30. dubna t. r. za hojné účasti notářů počtem 70. Po sdělení prezidia o stavu nového notářského řádu a o akcích, vedených za účelem snížení notářského tarifu, pak po schválení výroční a účetní zprávy usneseno, aby příspěvek komorní zůstal na tento rok ve stejné výši 700 Kč. Na to rozpředla se dlouhá debata o návrhu na stanovení povinného příspěvku na sanaci notářství rychnovského a k založení pojišťovacího fondu, jakož i o směrnících pro notáře ve příčině písemného projednávání pozůstalostí, načež veškeré tyto návrhy byly odročeny.

Valná schůze zvolila opět tyto pány notáře: **Prezidentem komory** JUDr. Jaroslav Čulík, notář v Král. Vinohradech. **Členy komory notáři**: Ladislav Brábek v Kamenici nad Lipou, JUDr. Václav Černý v Říčanech, Ferdinand Hejna v Kutné Hoře, Jan Krajíček v Berouně, Josef Křen v Král. Vinohradech, JUDr. Jaroslav Ponec v Žižkově, Otakar Vlach v Praze VIII., JUDr. Alois Zmek v Praze II. **Náhradníky**: Heřman Janeček v Jičíně, Stanislav Pavlíček v Praze VII., Karel Velkoborský v Rokycanech, František Vojta v Mělníku.

Dr. Hellmuth Bonelli, notář a obhájce ve Vrchlabí, zemřel dne 26. dubna 1933 v nemocnici v Bratislavě, kamž se uchýlil za účelem speciální léčby své choroby, vzniklé z přepracování.

V zesnulém ztrácí stav notářský, zejména kolegové němečtí, významného člena. Dr. H. Bonelli narodil se dne 23. ledna 1885 v Linci jako syn důstojníka. Pocházel ze staré rodiny italského původu, která sídlila od 15. století v údolí Val di Fiume a v roce 1548 byla povýšena do šlechtického stavu. V rodině této byla dědičnou hodností vrchního soudce a většina členů také zůstala právníckému povolání věrnou; prastrýc zesnulého notáře byl v prvních letech předešlého století universitním profesorem římského práva na universitě vídeňské. Zesnulý notář věnoval se praxi notářské ihned po absolvování práv na vídeňské a pražské právníké fakultě, a vykonával praxi jako kandidát resp. náměstek u notářství v Hostinném, v Maršově, v Liberci a ve Vrchlabí, kamž byl dne 26. října 1918 jmenován notářem. Po dobu své substituce v Hostinném v roce 1915, kdy zastupoval k vojenské službě povolání notáře, byl pověřen obcí Hostinné, aby upravil právníky komplikované otázky ze sporu mezi městem Hostinným a Augsburskými závody na výrobu plynu. Podávalo se mu po rozhodnutí obtížných předchozích otázek, týkajících se zjištění soukromého a veřejného majetku a podobně, docíliti skvělého úspěchu, začal mu městský úřad v Hostinném vysloviti obzvláštní díky. Ve Vrchlabí požíval pro svou přímou a milou povahu, zejména však pro své výtečné právníké znalosti a schopnosti mimořádné úcty a vážnosti; od 4. února 1929 byl členem okresního zastupitelstva.

Jako odborník na slovo vzatý, zvláště ve speciálních a spleťtých otázkách právních, byl zesnulý činný i literárně a zúčastnil se též prací na osnově nového notářského řádu. V otázkách jazykových a národnostních byl neobyčejně konciliantní, takže i naše spolupráce se zesnulým nesla se vždy duchem upřímně kolegiality. Čest jeho památce!